

РЕШЕНИЕ

№ 18385

гр. София, 30.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 16.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **7165** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от АПК.

Образувано е по жалба на Д. С. Х., ЕГН [ЕГН], чрез адв. М.Н., срещу Заповед № 3286з-2227/12.06.2024г. на директора на ГД „Национална полиция“ - МВР за отказ за снемане на полицейска регистрация № 308 от 30.09.2005г., извършена в СДВР на Д. С. Х..

В жалбата се иска отмяна на заповедта като немотивирана и незаконосъобразна, поради противоречие с материалния закон и съществени нарушения на административнопроцесуалните и наказателнопроцесуалните правила.

Жалбоподателят твърди, че е реабилитиран по право и че по отношение на него не е налице последваща информация за други осъждания. Сочи, че въпреки горните обстоятелства, при справка за съдимост от страна на държавните органи все още излизала информация, че „лицето е осъждано“. Твърди, че му е наложено наказание „глоба „ в размер на 700 лева, които е платил, а производството по делото е било прекратено.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез адв. Н. поддържа жалбата. Претендира разности.

Ответникът - директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ - МВР, не изпраща представител. Постъпил е отговор на жалбата от юрк. М. – пълномощник.

Административен съд София – град, приема за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, че с Решение №1843/20.03.24г. по адм. д. №7498/2023г.

АССГ – 6 състав е отменил Заповед № 32863–2438/10.07.2023 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано снемането на полицейска регистрация № 308/30.09.2005г., извършена в СДВР на Д. С. Х.. В изпълнение на диспозитива на решението, административният орган се е произнесъл с нова Заповед № 32863-2227/12.06.2024г., с която отново е отказал да снесе полицейската регистрация от 30.09.2005г.

Процесната полицейска регистрация № 308/2005 г. на СДВР е извършена по ЗМ 5626/2002 г. на СДВР, по който е образувана пр. пр. № 44690/2003г. по описа на СРП и е внесен обвинителен акт. Производството е приключило с протоколно определение по НОХД № 9795/2006г. по описа на СРС, 109-ти състав, влязло в законна сила на 29.01.2007г., с което на основание чл.209, ал.1 от НК, вр. с чл.55, ал.1, т.2, б. „б“, предл. 1-во съдът му е наложил глоба от 700 лева.

Административният орган е констатирал, че Х. е реабилитиран на основание чл.86, ал.1, т.3 от НК, считано от 23.02.2008г., с дата на получаване на сведението в автоматизираната информационна система на бюрата за съдимост 10.08.2022г.

В чл.68, ал.6 от ЗМВР са изброени хипотезите, при които се извършва снемане на полицейска регистрация. Административният орган е приел, че реабилитацията по право, каквато е настъпила за жалбоподателя не фигурира сред лимитативно изброените основания за снемане на извършената полицейска регистрация, поради което е постановен и отказ. позовавал се е на разпоредбите на директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на съвета от 27.04 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването и наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, която не възпрепятства държавите – членки да определят операции по обработване и процедури за обработване в национални правила за наказателно-правните процедури във връзка с обработването на лични данни от съдилища и други съдебни органи.

Относно компетентността на директора на ГД „Национална полиция“ да постановява заповеди за снемане на полицейска регистрация е представена заповед № 8121з-267/10.03.2015г. на Министъра на вътрешните работи. По делото е представено протоколното определение от 29.01.2007 г. по НОХД № 9795/2006г. по описа на СРС, 109-ти състав, с което съдът е одобрил споразумение за прекратяване на наказателно производство по реда на чл.381 от НПК, сключено между подсъдимия Д. С. Х. и прокурор от СРП, съгласно което Д. С. Х. се признава за виновен за извършено престъпление по чл.209, ал.1 от НК и е наложил на подсъдимия наказание „глоба“ в размер на 700 лева, на осн. чл.55, ал.1, т.2, б. "б", предл. първо, вр. с чл.2, ал.2 от НК / ДВ бр. 62/97г./.. Представено е Свидетелство за съдимост на Д. С. Х., валидно до 16.08.2023г., според което лицето не е осъждано, както и Удостоверение № ГО-02544/2023 от НСЛС, издадено да послужи на Д. С. Х. за заличаване на бюлетин – МВР.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, а по същество е основателна. Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – директор на Главна дирекция „Национална полиция“.

Съгласно чл.68, ал.6 във вр. с чл.29, ал.1 ЗМВР полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи като

администратор на лични данни по ЗЗЛД или оправомощени от него длъжностни лица. Със представената Заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл.68, ал.6 във връзка с чл.29, ал.1 и чл.33, т.9 ЗМВР са оправомощени директорът и заместник директорите на Главна дирекция „Национална полиция“ да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация.

Полицейската регистрация представлява обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване и попада в приложното поле на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни. Съображение 26 от Директива 2016/680 изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, и определя, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. От съображение 34 следва извод, че обработването за целите, посочени в член 1, параграф 1 от директивата, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципни положения намират израз в член 5 и член 13, параграфи 2 и 3 от директивата, съгласно които се предвиждат срокове за съхранение и периодична проверка, на необходимостта от съхранение на лични данни.

Националното право урежда изчерпателно предпоставките за снемане на полицейска регистрация в разпоредбата на чл.68, ал.6 ЗМВ и сред тях не е предвидена възможност за снемането ѝ, в случай като настоящия – настъпила е реабилитация, но наказателното производство срещу регистрираното лице е било прекратено със споразумение. Тоест националната уредба дава на практика неограничено право на обработване на данни от компетентните органи за целите, посочени в член 1, параграф 1 от Директива 2016/680, и регистрираното лице няма право да поиска да бъде ограничено обработването, заличаване или унищожаване на данните му, в конкретната хипотеза, извън изброените в закона.

В случая няма спор, че на жалбоподателя е била извършена полицейска регистрация съгласно чл.68, ал.1 от ЗМВР, заради привличането му като обвиняем за извършено умишлено престъпление от общ характер, като регистрацията е извършена на 30.09.2005г. Извършил е престъпление през 2001 г. по чл.209, ал.1 от НК, за което е било образувано НОХД № 9795/2006 г. по описа на СРС, 109-ти състав, приключило със споразумение, влязло в законна сила на 29.01.2007 г. Наложено наказание „глоба“ в размер на 700 лева, на осн. чл.55, ал.1, т.2, б."б", предл. първо, вр. с чл.2, ал.2 от НК /редакция ДВ бр. 62/97 г./ е изтърпяно и е настъпила реабилитация.

От формална страна предпоставките за снемане са изчерпателно изброени в чл. 68, ал. 6 ЗМВР и между тях действително не фигурира настъпила реабилитация, нито възможност за заличаване на полицейската регистрация в случаите, в които наказателното производство за извършено престъпление от общ характер е приключило със споразумение.

При съпоставка обаче между правото на ЕС и българското право в областта на полицейската регистрация и обработката на лични данни за целите ѝ, СЕС достига до извод, че не е допустима подобна национална правна уредба и че тя противоречи на принципите на Директива (ЕС) 2016/680. С решение от 30.01.2024г. по дело C-118/2022г., образувано по повод преюдициално запитване на ВАС на РБ, СЕС приема, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Директива (ЕС) 2016/680, съображение 26, посветено на законосъобразното, добросъвестно и прозрачно обработване на личните данни, изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват. Определя още, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. В съображение 34 изрично се сочи, че обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното разследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципи намират проявление в разпоредбите на чл.5 (подходящи срокове за съхранение и проверка), 10 (съхранение само при абсолютна необходимост и при подходящи гаранции за правата и свободите на субекта на данни) и 13 (допълнителна информация за срока, за който ще се съхраняват личните данни и за критериите, използвани за определянето му и съображения за законодателни мерки, които забавят, ограничават или водят до пропускане на предоставяната на тази информация на субекта на данните) от Директивата.

В цитираното решение на СЕС, т.45, т.70 и т.71 се извежда, че чл.5 от Директивата оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриване на посочените данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранение им, но сроковете следва да са подходящи и в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо. Подобно изискване обаче не е изпълнено, когато единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

В конкретния случай е безспорно установено, че се касае за извършено през 2001 г. престъпление от жалбоподателя. Видно от представените пред съда писмени доказателства Д. С. Х. е реабилитиран по право и срещу същия няма обвинения по неприключили наказателни производства към 16.02.2023 г. В хода на административното производство и пред съда, ответният орган не е изложил аргументи, от които съдът да достигне до извод, че съхранението на данни на жалбоподателя повече от 15 години след регистрацията и повече от 20 години след извършеното, все още е необходимо за целите, за които те са били обработвани при създаването на полицейската регистрация. Така посочените срокове не са преценени дали са подходящи м съответствие с чл.4, параграф 1, букви в и д от Директивата в светлината на чл.52, параграф 1 от Хартата за пропорционалност на всяко ограничаване на правата. Не е правена и периодична проверка от администратора дали съхранението на личните данни на лицата с полицейска регистрация /в случаите, в които наказателното производство е приключило със споразумение/ все още е необходимо.

Правото на Европейския съюз е с безусловно предимство пред действащото национално право, в случай на противоречие. При констатиране на такова противоречие между европейското и националното право, националният съдия е длъжен, в рамките на своята компетентност, да приложи общностното право в неговата цялост и да защити правата, които то дава на частноправните субекти, като остави без приложение евентуалните разпоредби от вътрешното право, които му противоречат, без оглед на това дали те предхождат или следват общностната правна норма, както и без да е необходимо да изиска или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред. В случая това противоречие е установено и с цитираното решение на СЕС, с чието тълкуване съдът е длъжен да се съобрази.

В мотивите на оспорената заповед е цитирано Решение от 30.01.2024г. по дело №С-118/22г. на Съда на ЕС, съгласно което настъпилата реабилитация не води задължително до снемане на полицейската регистрация, а е единствено индиция, че субекта на данни представлява по-малък риск. Няма обаче изложени никакви фактически обстоятелства, защо административният орган изобщо приема, че лицето понастоящем представлява някакъв риск за обществените отношения и правовия ред в страната и въз основа на какви данни е преценено, че рискът от извършване на ново престъпление 23 години по-късно от същото лице не е намалял. Полицейският орган освен това, по никакъв начин не е взел предвид, че наложеното наказание за извършеното от Х. престъпление е било само глоба от 700 лева, с която Прокуратурата на РБългария се е съгласила при подписване на споразумението, преценявайки тежестта на извършеното и рисковия профил на извършителя, и тя е заплатена. Отказът за снемане на полицейската регистрация при това положение се явява в противоречие не само с правото на ЕС, но и с целите на националния ЗМВР, независимо че съществува формално основанието по чл.68, ал.6 за отказ.

Следователно, ответникът, отказвайки снемане на регистрацията на жалбоподателя, не е изследвал въпроса, относно необходимостта от продължаване на съхранението на тези данни, въпреки настъпилата реабилитация и продължителността на съхранението, за целите, за които същите са били обработени, с оглед спазване на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. и поради това е постановил незаконосъобразен акт. Независимо от празнотата в

националния закон, до привеждането му в съответствие с правото на ЕС, административният орган следва да прави във всеки случай на искане за снемане на полицейска регистрация конкретна преценка на необходимостта от съхранение на данните за целите, за които са събрани, за пропорционалност на срока на съхранение, както и периодични проверки дали все още съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел, каквото в случая не е направено.

Предвид горното, обжалваният индивидуален административен акт следва да бъде отменен и на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане на заявлението за снемане на полицейска регистрация при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона дадени в решението.

При този изход на делото, жалбоподателят има право на разноски в общ размер 1020 /хиляда и двадесет/ лева общо за адвокат и държавна такса, като по делото са приложени доказателства за заплащането им.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София - град, 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. С. Х. Заповед № 3286з-2227/12.06.2024г. на Директора на ГД "Национална полиция"-МВР за отказ за снемане на полицейска регистрация № 308 от 30.09.2005г., извършена в СДВР.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за ново произнасяне при спазване на дадените указания по тълкуване и прилагане на закона и в частност Правото на ЕС.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“ МВР да заплати на Д. С. Х. разноски по делото в общ размер на 1020 /хиляда и двадесет/ лева.

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14-дневен срок.

СЪДИЯ: